

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets §§ 1—21 (se Tillæg C. Sp. 2085) *samt dets Overgang til tredje Behandling vedtoges* uden Afstemning.

Dernæst foretoges:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Forordningen af 5. Marts 1845 om Grunds Afstaaelse til Jernbaner.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 509; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 3123).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, det stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Tvede): Herved har jeg den Ære for det høje Ting at forelægge Udvalgsbetænkning af 8. Juli angaaende Forslag til Lov om Ændring i Forordningen af 5. Marts 1845 om Grunds Afstaaelse til Jernbaner.

Som det vil erindres, har jeg gentagne Gange her i Tinget udtalt, at i det store og hele, maa Forordningen af 5. Marts 1845 siges at have virket godt. Naar det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper) og jeg desuagtet i Overensstemmelse med vore Meningsfællers Ænske har indbragt Forslag om Ændring i Forordningen, er det sket, fordi der i de senere Aar er rejst nogen Tvivl om, hvorvidt Forordningen altid var fyldestgørende, og om Rigtigheden af Værdiansættelserne, ligesom der har været Beklagelser fremme over, at naar Værdiansættelsen kun skete ved Taksationen, kunde den ikke underkastes en Prøvelse. Ved at foreslaa Indførelsen af en Appelinstant, en Overtaksation, hvortil Lodsejere, der følte sig brøstholdne, kunde henvises, mente vi at have givet Anvisning paa, hvorledes de paagældende kunde faa Tvivlsspørgsmaal endeligt afgjort. Vort Forslag har ikke været fremsat som et dette eller intet; tværtimod har vi erklæret — jeg kan i saa Henseende bl. a. henvises til mine Udtalelser i dette høje Ting den 18. Februar 1925 —, at det ikke var os om at gøre, at netop den af os foreslaaede Form gennemførtes, men at vi var rede til Forhandling

og vilde føje os efter, hvad man kunde enes om, naar det blot kunde afhjælpe Usikkerheden.

Under de Forhandlinger, der har fundet Sted mellem den højtærede Minister for offentlige Arbejder og Udvalget, lovede Ministeren at tage under Overvejelse, om der fra Ministeriets Side kunde udformes Bestemmelser, som indenfor Forordningens Ramme var i Stand til at afhjælpe den omtalte Usikkerhed. Den højtærede Minister har derefter stillet et Ændringsforslag, som endeligt udformet i dets nuværende Affattelse har vundet Tilslutning i Udvalget og af dettes Medlemmer enstemmigt indstilles til Vedtagelse. Selv om der ikke gennem den saaledes foreslaaede Affattelse af Lovforslaget indføres en Appelinstant, vil der dog efter den i Forslaget anviste Forretningsskik for Ekspropriationskommissionen i Virkeligheden blive to Instanser, idet Ekspropriationskommissionen, naar der ikke ved Forligsprøven er opnaaet Overenskomst, skal fastsætte den Godtgørelse, der efter dens Formening bør ydes Lodsejerne. For Tiden er det jo saaledes, at opnaas der ikke Forlig ved Ekspropriationsforretningen, eller udebliver Grundejeren fra den, bliver der ikke af Ekspropriationskommissionen fastsat nogen Værdi eller Godtgørelse, idet Sagen da henvises direkte til Taksationen, og i saa Tilfælde er det, at der kun kommer til at foreligge en Ansættelse, der ikke yderligere kan prøves. Dette kan altsaa, om den foreslaaede Forretningsskik bliver gældende, ikke mere ske, idet der altid, naar Forlig ikke opnaas i første Omgang, vil blive ansat en Godtgørelsesværdi. Dertil kommer saa det Gode, der antagelig vil vise sig at være af Betydning, at Lodsejerne ikke paa staaende Fod skal tage Stilling til denne i første Instans ansatte Godtgørelse. Lodsejeren vil faa Godtgørelsesværdien meddelt gennem en Udskrift af Kommissionens autoriserede Protokol og kan indenfor en Tidsfrist, der mindst vil blive 3 Uger og højst 5—6 Uger, faa Ro til selv at overveje og at drøfte med hvem, han maatte ønske, om han bør acceptere den ansatte Godtgørelse eller ej. Vil han ikke acceptere Godtgørelsen, bliver den at appellere til endelig Afgørelse i Taksationskommissionen.

Til denne Hovedbestemmelse er der saa knyttet nogle andre Bestemmelser, som ogsaa maa antages at ville faa Betydning, saaledes den, at de kommunedelegerede, der sammen med den for hele Amtet nedsatte Kommission deltager i Forhandlin-